

vse žené. Národna osnova je do cela izpremenila odnošaje med obema spoloma. Nikogar ni sram srčne naklonjenosti do ženske, takisto dekletom ni treba skrivati čustev do izvoljenca. Saj jim sedaj več ne očita vest, da bi nakladale móžu pretežko dolžnost: skrb za ženo in otroke. Sedaj, ko národ sam skrbi za vsakogar, ne išče ni mladenič ni deklè gmotnega dobička, ampak zgolj srčnega veselja. Porók ne sklepa imovina, nego značajnost, krepost in druge vrline, ki prihajajo največ otrokom v prid. Dandanes pri nas ni misliti porók iz drugega vzroka nego iz ljubezni. Takó srečnih odnošajev med ženami in možmi izvestno ni poznal noben čas zgodovine človeške. Ali ni to rajski vek, ki ne pozná zakona brez ljubezni? Kaj pa bi dejal vaš Darwin k prosti volitvi obojega spola?»

»Veselil bi se, da se odpravljajo slabejše postave, da se krepí in plemeniti deblo vesoljnega človeštva!« —



Ljubezen.

*N*a zemlji noč temná leži;
 Tam v cerkvi mlad menih kleči:
 »Oj, večni Bog, Gospod svetá,
 Ti gledaš mi na duò srcá,
 Na duò srcá, kjer noč in dan
 Te novič križa greh strašá:
 Le ona polni mi glavó,
 Povsod le gledam njó, le njó;
 Kot večne luči sveti žar
 Gorí očlj prelepih par,
 Kot zarje mi večerne kras
 Žarí nebeški njen obraz . . .
 Kakó kipi mi vroča kri,
 Kakó srcé za njo medlí,
 Kadár jo vidijo oči . . .
 O Bog dobrotni, Ti me čuj,
 Napadov grešnih me varúj!«

Na zemlji noč temná leži;
 Tam v cerkvi deklica kleči:
 »Ti véš, Madonna, kaj trpim,
 Ti sáma véš, kakó grešim . . .
 Ne tečejo mi več solzé,
 Nobeden vzdih več ne pové,
 Da gine tožno mi srcé . . .

Le k njemu sili moj korak,
 Le njega vidi pógled vsak:
 Njegovo lice je bledó,
 Žalobno kot mrtvaški pot;
 Temnó njegovo je okó,
 Iz njega gleda bridka smrt;
 In kadar stopi pred oltar,
 Obkroža ga svetniški žar . . .
 Kakó ga ljubim presrčnó,
 Kakó li zánj živim samó . . .
 O ti, Madonna, ti me čuj,
 Ljubezni grešne me varúj!« . . .

Nad zemljo blede šcip žarí:
 Tam v krsti mlad mrlič leží,
 Menihov zbor ob njem stoji:
 »Usmili, Bog, se duše té,
 Ki vzel si danes jo z zemljé . . .« —
 Ko drugo jutro zvon zvoní,
 Deklè na postelji leží,
 Obraz je bled, mrtvé oči . . .
 Teló jí s cvetjem potresó,
 Glavó jí z vencem ovijó . . .

Trošan.

